

Izhaja

vsak petek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošljajo uredništvu „Mira“ v Celovcu, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inzerate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 29. decembra 1906.

Štev. 52.

Današnja številka obsega 4 strani in ima prilogi: „Kmetovalec“ in „Slov. Tehnik“.

V novo leto.

Prijatelji si voščijo k novemu letu srečo. Dolgoletni prijatelj slovenskega ljudstva na Koroškem bi ne storil svoje dolžnosti, ko bi k novemu letu ne prišel kot voščilec k svojim znanem: slovenskim našim kmetom, slovenskim kmetским mladeničem, rodoljubnim gospodom in rodoljubni duhovščini.

K vsem tem prihaja „Mir“ s tisoči voščil: Vam kmetje želi, da bi se Vam olajšale pretežke Vaše gospodarske skrbi; da bi se Vam olajšalo neznosno breme. Želi Vam napredka v gospodarstvu, želi Vam duševnega razvoja. Želi Vam, da bi vsak kmetijski dom postal dom sreče in zadovoljnosti, kjer brez morečih skrbi gospodarita krščanski gospodar in blaga pobožna gospodinja v krogu rdečeličnih svojih otrok. Vaši hlevi in Vaša polja naj vam bodo viri blagostanja in premoženja, sadno drevje in trte naj Vam neso obilno zlatega sadu.

„Mir“ ima svoje želje tudi za rodoljubno svetno gospodo: Ki ste po socialnih razmerah poklicani, biti ljudstvu voditelji, ne hodite brezbrizno mimo pol razpadlih hiš, v katerih biva hirajoče ljudstvo. Obstoje, ogledite si bedo in storite, kakor usmiljeni Samarijan: dajte tolažilnega in celečega olja v rane človeku, ki je bil pal med razbojnike. Dajte ljudstvu tolažilnega celečega olja — ne čaš pijanosti in uničujočega užitka.

In častiti duhovščini želi „Mir“ ljudske ljubezni in zaupanja, želi ji zadostnega naraščanja v pol praznih semeniščih, želi ji uspehov v pastirskem delu, in končno želi, da bi se ji vsaj nekoliko zboljšalo gmotno stanje s tem, da se kmalu sprejme postavni predlog o ureditvi kongruje. A „Mir“ ne prinaša samo lepih voščil, on ima tudi svojih predlogov, svojih lepih načrtov.

Vsemu narodu želimo obilo sreče v Novem letu. In narod se povprašuje, kje se bode tista sreča našla? Dragi narod! Na cesti ne leži tvoja sreča, in če bi ležala na cesti, ne bila bi vredna več kot piškav oreh. Svojo srečo si moraš šele priboriti, si jo moraš šele prislužiti.

In kako si jo pribori?

Podlistek.

Pisma iz jutrovega.

Jurij Trunk.

Na Galilejskem.

(Dalje.)

2. Nazaret in okolica.

Nazaret leži nekako v kotlu in je obdan od vseh strani od spredaj visokih hribov, ker gore se ti griči pravzaprav ne morejo imenovati. Mestece, ki šteje sedaj 5 do 6000 prebivalcev, izgleda jako ljubko, hišice so prav lične, ulice sicer ozke, ali čedne, prebivalci, večinoma krščani, posebno otroci, imajo večidel prijazne obraze. Le niso posebno zanesljivi, kakor se mi je zatrevalo, in se radi obrnejo po vetru. Vrh tega so — šnopsarji, kar se jim mora prištevati v posebno sramoto, ko njih sosedje mohamedanci ne pijejo nobenih upijanljivih pijač. Zato pa tudi za denar prav radi prodajo svojo vero, prav tako, kakor se pri nas godi s političnim prepričanjem. Vendar so tudi častne izjeme, in večkrat so pokazali ob raznih preganjanjih veliko požrtvovalnost in stanovitnost. Povsod sta pšenica in plevel pomešana. Po veri so ločeni v tri dele. Katoličani, tukaj se imenujejo latinci, so okoli cerkve oznanjenja, razkolniki okoli Marijinega studenca, in moslimi na južno-zapadni strani. Židov v Nazaretu ni, kakor tudi ne v Betlehemu, akoravno se jih je v zadnjem

Spoštuj stare od staršev podedovane svetinje: svoj jezik in sv. vero!

Spoštujte vero!

Spoštuj sv. vero: brezverni človek izgubi polagoma vse, kar bi ga moglo osrečiti: on izgubi vso moč zatajevanja, izgubi vso zadovoljnost, izgubi svojo vest, izgubi ljubezen do žene in otrok, izgubi spoštovanje do staršev, izgubi ljubezen do očetovskega doma, izgubi svojo vest v občevarju s sosedi, izgubi vso pravičnost nasproti bližnjemu, izgubi vse, vse, kar delo družabno življenje blago, kar povzdiguje človeka kar blaži družine, in osrečuje narode.

Brezverni gospodar iskal bo le svoj dobiček, in drveč za dobičkom se bo držal le tam poštenosti, kjer se boji postave, kamor pa postava ne seže, tam tudi njegova vest ne govori nič.

In kjer je gospodar brezveren, kako naj tam ostanejo verni otroci in posli? Res v mnogih slučajih ženske večinoma popravijo s krščanskim obnašanjem, kar so moški z liberalizmom zakrivali, a polagoma se bodo povsod prikazale žalostne posledice, kjer je liberalno mišljenje privabilo v dom liberalne, brezverne prijatelje, slabe izprijene časnike. In če se brezverstvo prime poslov, kako se naj potem gospodari? Uslužbenik ni več ud družine, on ne išče več koristi gospodarjeve, iskal bo najmanj ko mogoče dela, več ko mogoče plače in vsekako bo nesrečen, ker bo z razuzdanostjo zapravil vse, kar ima, in ker npravstveno pokvarjen človek srečen biti ne more.

Ne sramujte se svoje narodnosti!

Umevno je, da imajo naši ljudje nemščino v toliki časti. Vsi uradi, vsa gospoda — razun duhovščine, vsi trgovci, vse, kar ima denarja, vse nagovarja kmeta le nemško. In vendar se je v tem oziru že marsikaj zboljšalo. Posesniki se ne boje več kakor nekdanj, vsakogar, ki pride k njim v gosposki obleki. Zavedajo se že bolj svojega stanu in so ponosni nanj. Le eno še vedno naglašajo: naš sin in naša hči si hočeta poiskati boljšega kruha, zato jim je treba znati nemščine. Prijatelji! ne iščimo boljšega kruha! Draginja v mestih raste, a ti pol-gospodje v mestu dostikrat ne vedo, kaj bodo zvečer jedli. In kdo nam izračuna težo dolgov, pod katero v mestih ječijo družine nižjih uradnikov? In

ti nižji uradniki so navadno najinteligentnejši kmetijski sinovi. Doma bi bili lahko postali nosilci gospodarskega napredka — v mestu pa stradajo in so največji reveži. Zato pravimo: ne iščimo si sreče le v mestu, iščimo sreče doma, tukaj je treba gospodarskega napredka in da tega razumemo, potrebujemo izobrazbe v materinem jeziku. Zavračajte odločno vsakogar, ki vam obeta srečo na tujem — zlasti gospoda, ki ima naše šolstvo v rokah. Našim ljudem naj se pomaga doma do srečnega obstanka in naj se jih ne goni iz doma na tuje v največjo bedo. Verjemite, da človek z nemškim jezikom gladu ne uteši; iščimo tečnega kruha, ne puhle nemščine.

Zanimajte se za gospodarski napredek!

Vsakomur so predobro znane težave, v katerih posestnik zdaj živi. Ali minil je čas propadanja in že je tukaj doba, ko se stvari obračajo na boljše. Cene kmetijskih pridelkov so se začele povzdigovati: Živina se je podražila, in upanje je, da se ta cena ne bo več znatno znižala, gibala se bo vedno nekoliko, ali padla ne bo več. Žito nima cene vsled žalostnih razmer na Ogrskem, kjer si topo ljudstvo ne ve samo pomoči. Pšenica in rž nimata cene, a cena je vzrastla ovsu. Še pred šestimi leti je bil oves vreden o božiču le 5/5, danes pa je vreden 8. To pomeni velik napredek. Kako se je na pr. tudi cena povzdignila stročnini: leča se je povzpela od 8 na 12 do 16, fižol od 9 na 13! In sadje! Kako je obžalovati, da se sadjereja ni povzdignila bolj! Kje smo v tem še zaostali, kako zaostali v živinoreji, v vsem gospodarstvu! Kdo je temu kriv? Tisti gospodje, ki so dobivali denar za ta napredek od države in od dežele, liberalni gospodje, ki so med nami voditelji liberalne politike — a vse le za svoj žep! Gospodarskega napredka nam je treba: le pomnimo pa, da to ni gospodarski napredek, če se dekleta mestno oblačijo, če sin noče več delati, če delavci v nedeljo gredo v gostilno mesto v cerkev; te stvari so gospodarska poguba. In to gospodarsko pogubo trosi v naše ljudi liberalizem, učitelji, ki so liberalni, liberalni uradniki, trgovci, sploh vse, kar je nemške in nemškutarske gospode med nami. V boj za gospodarski napredek pa moramo združeni, kakor vojska! Zato potrebujemo društvo, gospodarskih in drugih društev. Vsakateri naš kmet bi moral biti ud takih

času v Galileji mnogo naselilo. V mestni okolici se zapazi nekaj lepih poslopij. Večinoma so katoliški zavodi, namreč samostan in bolnišnica usmiljenih bratov, zavod Salezijanov, posebno krasno poslopje visoko na hribu, potem očetov od presv. zakramenta z majhno, lepo kapelico, kjer se Najsvetejše moli noč in dan. Gotovo je bila to lepa in prav primerna misel, da so ravno v Nazaretu vpeljali vedno češčenje, ker je Zveličar ravno v tem mestu preživel največji del svojega bivanja na zemlji. V mestu imajo velike zavode sestre sv. Jožefa, gospe Nazareške in šolski bratje. Za mladino je dosti poskrbljeno s šolami, in reči se mora, da znajo Arabci ceniti šole, kjer se v kratkem šolarji nauče več jezikov. Najdejo se 10 do 12 letni fantki, ki razun materinščine govorijo prav dobro francosko, laško, nekateri angleško ali nemško. Marsikdo bi utegnil vprašati, kako je to mogoče, ko se pri nas naši slovenski otroci niti v osmih letih ne nauče nemščine? Edini odgovor je pač ta, da vlada v Sv. deželi radi šol prostost in so zato šole pametno urejene, ne kakor pri nas, kjer je vse pod komando višjih gospodov, ki znajo le zaukazovati, razmer pa ne poznajo. Dasi je za mesto, ki šteje kakih 6000 prebivalcev, primeroma veliko šol, so vedno katoliške šole prenapolnjene, akoravno je katoličanov le okoli 2000, ker tudi mohamedanci vedo prav dobro, da so katoliške redovne šole najboljše ter pošiljajo svoje otroke v te šole. V stari in večinoma prav starikavi Evropi so seve drugega mnenja, preganjajo redovne šole, kjer le morejo, ker ljudem ni za uspeh, ampak jim bode v oči krščansko ime.

Ravno radi šol je zanimivo še drugo dejstvo, ki se opazuje v sv. deželi. Tudi tukaj velja: Kogar je mladina, tega je prihodnost! Zato zidajo vsa veroizpovedanja svoje šole in vabijo v nje mladino; grdo je pač to, da se pri tem dostikrat kupujejo z denarjem duše, kar delajo posebno protestantje, ki imajo veliko denarja na razpolago. Pred njimi je varen le mohamedanec, ker pri teh je skoraj izključeno, da bi se kdo „spreobrnil“ ali da bi se podkupil kak otrok, in v tem so ravno moslimi lahko drugim v zgled, ker takoimenovani kristjani potegnejo dostikrat z onim, ki jim da ali obljubi več denarja. V največjem času so sosebno tudi Rusi začeli delovati v tem oziru v sv. deželi, sezidali ne samo mnogo cerkev, pokupili veliko zemlje, ampak napravili samo v Galileji okoli 150 šol! Tukaj v Nazaretu imajo učiteljišče, velikansko, krasno poslopje, ki je stalo nad milijon rubljev. Odkar pa so jih Japonci naklestili in ni miru doma, je ustavljeno tudi njih napredovanje. Z verskega stališča je boljše, da bi ruski vpliv ne zrastel preveč, ker s tem bi zrastel greben tudi drugim razkolnikom, Grkom in Armencem, razkolnik je pa hujsi od nevernika, Turčina ali mohamedanca, kar se je le pogostoma pokazalo v cerkvi sv. groba. Gotovo je pa, da se je ruska politika silno prizadevala za sv. deželo, in če bi Rusi dali narodom popolno versko prostost, bi s slovanskega stališča pozdravili vsak uspeh, a sedaj so za desetletja potisnjeni nazaj, do tega časa pa jih bo prav gotovo prehitel neki drug, namreč Anglež, kakor se na jutrovem že sedaj povsod govori. Domačini pripovedujejo o Rusih in njih romarjih, da

Naročujte edini koroški slovenski list »Mir«!

društev, in kjer zadrug in društev ni, bi se morala prej ko slej ustanoviti, seve kraju primerno, kar en kraj potrebuje, bi bilo včasih drugemu neprimerno.

Rodoljubna svetna gospoda.

Rodoljubna svetna gospoda, izišla iz ljudstva, ima častno dolžnost, svoje moči upostaviti v blagor ljudstva. Kako je ostuden tisti egoizem, tista neusmiljena sebičnost, ki išče le sebe zlasti ob dnevnih nevarnosti, ko pretijo narodu sovražniki od vseh strani. Vsakomur je znano, koliko dela za narod svetna gospoda, kar je pač imamo. Preveč je tujcev v naših službah, in od teh ne moremo pričakovati, da bi imeli ljubezni do ljudstva. Kar pa je naše gospode, le to prosimo naše ljudstvo zdaj ob novem letu: Branite ljudske koristi v sodnijski dvorani, ozirajte se na ljudske potrebe v šolskih sobah, v prometu, v trgovini kažite ljudstvu, da ni manjvredno, kot so druga ljudstva, in kar je inteligence, naj upostavi svoje duševne moči ljudstvu v prid v časnikih in književnih podjetjih. Na shode ne more vsakdo, a nikdo se ne sme izgovarjati, da bi ne mogel za ljudstvo delati na drugi poti: v časnikih, v knjigah. In ta pot je mnogo plodovitejša, kakor pa javni shodi, katerih se smejo sicer naši nasprotniki poljubno udeleževati, ne naša inteligenca.

A eno moramo od te inteligence terjati! Naj njeno delo ne bo polovičarsko. Polovičarsko ali v svoji korenini, ali v svojem sadu. Delo mora prihajati iz prave, ne iz polu-inteligence. Polu-inteligence pa je tista, ki se zadovoljuje s časnikarskimi frazami, ali pa s pripovedkami, ki jih zajema iz romanov. Polu-inteligence je tista, ki po dovršenih študijah ne išče več globljih resnic, ne išče več širšega duševnega obzorja. Polu-inteligence je zlasti tista, ki se ne briga več za nobeno versko prepričanje, češ, to bi bilo — klerikalno! Na veri slone npravstvena načela, na npravstvenih načelih pa ves pravni red, vsa družabna organizacija: Vzgoja, zakon, vse, vse. In kako hoče človek pametno soditi o najvažnejših moralčnih in juridičnih vprašanjih, če mu je mišljenje prišlo v nered po dostikrat tako skrajno neumnih napadih na vero in duhovščino, ki jih prinašajo ljudstvu tudi slovenski časniki. Da bi bili gospodje globlje izobraženi, sodili bi drugače. In narod, kjer se večina inteligence zadovoljuje s časniki, kakoršna so liberalna slovenska glasila, s tem tujcu izpričuje, da je duševno inferijoren, da je duševno zaostal. Delovanje svetne gospode naj bo celotno tudi v sadu. Delovanje naj obsega vse potrebe ljudstva. Te potrebe razvrstimo morebiti v štiri stroke: gospodarske, pravne, družinske in versko-npravne. Ne zadovoljujmo se z enim, to bi se pravilo zidati le en vogel hiše, sam se bo podrli, in če imamo tri vogle, a četrtega ne, v hiši ne bomo stanovali. Lzmed teh potreb pa so versko-npravne, zlasti na Koroškem, najnujnejše. Ljudstvo se mora versko npravno povzdigniti, sicer gradimo na neki pesek in vse se bo razsulo, kar delamo. Ravno ta stran je pa tudi najbolj kočljiva in težavna, in zato smatramo vsakogar, ki bi hotel delati proti veri, največjim in najnevarnejšim nasprotnikom. Dru-

so silno bogati, drugače mirne duše, da imajo lepe cerkve in znajo pri službi božji lepo peti. Da bi se pač s politično prostostjo temu narodu odprla tudi pot do verske resnice, ker kot razkolniki so suha veja, ki ne obrodi nikoli sadu, kar se more posebno živo opazovati tukaj, ko se na majhnem prostoru vrši darovanje vseh krščanskih veroizpovedanj. S ponosom mora pripoznati tudi nasprotnik, in jaz sem večkrat od nasprotnikov slišal taka pripovedanja, da namreč katoličani s primerno malimi sredstvi storijo veliko, drugi pa z bogastvom prav malo. Prava, požrtvovalna ljubezen je pač le tam, kjer je resnica, in sicer popolna resnica, resnica se pa z denarjem kupiti ne da in še manj ljubezen. Zato so pa tudi pošteni razkolniki izražali željo, da bi se vsi zopet združili vedno pravi — namreč katoliški cerkvi.

Od svetišča je v Nazaretu pač najznamenitejša cerkev Oznanjenja, ki je sezidana nad hišico sv. družine. Meni se je zdelo, ko sem maševal na kraju, kjer je prečista Devica slišala iz angelovih ust vesel pozdrav, da sem pri viru, iz katerega izvira velika reka, ki se širi po celem svetu in s svojo blagonosno vodo napaja celi svet. Delo našega odrešenja je res taka reka in v Nazaretu se je ta reka začela, tam je nje izvir. V precej visokem stolpu, ki nadkraljuje celo mestoce, imajo ubrane zvonove in vsako uro udarijo na zvon v znamenje, da se je na tem mestu z angelovim pozdravom pričelo delo našega odrešenja. Bila je ravno sobota, torej Marijin dan, ko so ob 7. uri opravljali peto mašo. Orgle so donele slovesno in petje mi je segalo v srce,

gih nasprotnikov se takoj pozna, a če pride polu-rodoljub kot agitator zoper versko mišljenje, bode njegovo delo lahko veliko škodovalo.

Koroške novice.

Politični shod na Kočuhu se ni mogel vršiti, ker c. k. okrajno glavarstvo v Celovcu še do danes ni dalo dovoljenja za shod. Shod se vrši ob drugi priliki.

Občinske volitve. V nedeljo, dne 23. t. m., so bile volitve v Ukva h, kjer si stojite nasproti stranka dosedanega nemčurskega župana Ehrlicha in ravno tako nemčurskega župnika Matheuschütza (Matevžič) proti novi gospodarski stranki. Zmagala je sicer združena „švarce fortšritpartaj“, a tudi gospodarska stranka je imela lep uspeh. Razmerje glasov je bilo 82:56. Obširnejše poročilo prihodnjic. — V Rožeku so Slovenci zmagali v tretjem razredu s 106 proti 78 glasovom, v drugem propadli z 20 proti 21, prvi razred je takointako nemški. Proti volitvi v drugem razredu se je radi očitne goljufige vložila pritožba.

Duhovniške in cerkvene stvari. Za spovednika uršulink in slovenskega pridigarja pri sv. Duhu v Celovcu je imenovan Josip Zeichen, župnik v Črnečah; za župnijo St. Danijel pri Pliberku je prezentiran Ivan Serajnik, knezoškofov dvorni kapelan, in za župnijo Treffing Kilijan Tručnik, mestni kaplan v Beljaku. — Za predsednika novoustanovljene družbe duh. častilcev S. J. („Sodalitas“), je imenovan Andrej Wieser, kapiteljski dekan v Gospesveti, in za podpredsednika Matija Randl, prošt v Dobrlivasi. Tudi „Slovensko katehetsko društvo“ je že dobilo cerkveno potrjenje.

Celovec. Slov. kršč.-soc. delavsko društvo je imelo v nedeljo, dne 23. t. m., zvečer ob 8. uri, svoj mesečni sestanek. Počastil je naš sestanek g. prošt Einspieler. Glavni govor je govoril g. Smodej. Narisal je nam v krepkih potezah razvoj sedanjega francoskega kulturnega boja. Splošno odobravanje je sledilo njegovim izvajanjem. G. dr. Ehrlich, konzulent društva, je kot pojasnilo pripomnil, da je eden glavnih vzrokov za sedanji boj razuzdanost francoske mladine, osobito pariške. Strojnar Tavčar je kot navadno izborna predaval neko „osoljeno“ pesem in s pomočjo tenorja g. Smodeja se je nam posrečil lepi moški zbor. Posebno zahvalo izrečemo tudi tamburašem pod vodstvom g. Ravnika, ki omogočijo delavskemu društvu s svojim sodelovanjem, da priredi tako dostojne in prijetne večere. — Na sv. večer se je zbralo v prostorih delavskega društva v Celovcu okoli 20 društvenikov, ter so dostojno in neprisljano obhajali sveti večer. Malo božično drevesce je stalo sredi sobe ter nas spominjalo na prvi začetek katoliške cerkve. G. Ehrlich je naslikal v kratkih besedah Kristusa kot vzor narodnega krščansko-socijalnega delavca. Naroden je bil. Saj je dejal kananejski ženi: Judom sem poslan! socijalen je bil, saj je druge nasitil ter prepovedoval odtegniti zasluženo plačo in odirati. Delavec je bil: saj je bil iz delavčeve hiše, sam je delal! Torej bi se gotovo čutil v našem

kakor redkokedaj. Kraji, kjer je Bog izkazal svoje neskončno usmiljenje, ostanejo sveti na vekomaj, in ni prazna domišljija, ki nas vleče v svete kraje, to se čuti tedaj, kadar (na takem svetem kraju) stojiš.

Vsak romar obišče potem Marijin studenec, ki izvira na kraju, kjer sedaj stoji cerkev razkolnih Grkov, iztok pa ima na cesto. Ker je na jutrovem voda dragocena reč in studenec redka prikazen, je umljivo, da je ta naravni studenec pri Nazarečanih jako spoštovan. Zato pa pri njem ne manjka nikoli ljudi; prideš, kadar hočeš, vedno je vse polno in lahko se opazuje tam jutrovsko življenje. Voda se nosi v velikih vrčih, katere nosijo Nazarečanke na glavi ali na rami z občudovanja vredno spretnostjo. Naše gospodinje bi kmalu vse vrče razbile, a Nazarečanka gre ž njim kakor kraljica in vodi ob roki ali celo nosi še enega, dva ali celo tri otroke. (Dalje sledi.)

Smešničar.

* Gostilničar: „No, kako ste kaj spali, gospod?“ — Gost: „Nisem prav dobro spal, pa vendar še bolje, kakor uboge stenice, ki celo noč niso zatinsile oči.“

* Ko je neki govornik omenil: „Mi smo se krščanskega duha že z maternim mlekom napili“, dregnjl je Mlakar svojega sosedu in rekel: „Glej, zato imajo gosposki ljudje tako malo vere, ker jih matere nočejo dojiti, ampak jih že prvi dan življenja s kravjim mlekom rediti začnejo.“

društvu domačega. Lepe pesmi so zaključile pomenljiv večer!

Rožek. (Občinske volitve.) V četrtek, dne 20. t. m., so se vršile v Rožeku občinske volitve. Slovenci smo imeli v tretjem razredu 106 glasov, nasprotniki pa 78, v drugem 20, nasprotniki pa 21. Neka kmetica, ki je dala pooblastilo nasprotnikom, je hotela to pred volilno komisijo preklicati in dati pooblastilo nam, česar pa seveda nasprotna komisija ni pripustila. S tem je bil uničen en naš glas. Eden našinec pa je zamudil. Da je pa ta zamudil, se pa ni čuditi, ker so s tako zvijačo delali. Pred cerkvijo so razglasili, da bo volitev v drugem razredu trajala od dveh do treh, in takšna pojasnila je dajal sam g. Tiefenbacher, občinski tajnik. Volitev pa je trajala v resnici samo en četrt ure. Ko so videli, da prihiti še en naš volivec, so volitev takoj zaključili. Pred duri volilne sobe je stopil znani Bojth, zapomnite si, gostilničar v Puhmu, z razprostrtimi rokami in je tako neusmiljeno kričal: „Die Wahl ist abgeschlossen,“ da bi ga lahko slišal pol ure daleč. Mislili smo, da je zblaznel. To pa menda zato, ker upa, da bo on novi župan. Zdaj lahko vsak vidi, da se ti ljudje le še z zvijačo in krivico držijo na površju. S kakšno silo so ti ljudje agitirali, tega menda Rožek še ni videl. Neki kmet se je tako branil k volitvi iti, da je moral sam sodnik v hišo k njemu, pa se še ni vdal. Potem jih je pa šlo toliko, da se jih revež ubraniti ni mogel. Uradniki zadaj, drugi ob strani, tako so ga pritirali v volilno sobo. Ko je prestopil prag, je glasno rekel: „Tako me tiščijo, kakor vola v mesnico.“ Obstal je pred volilno komisijo in rekel: „Še se ne vdam, še lahko storim, kar hočem!“ Na to pa je nastal hrup in vpili so: odloči se. Kmet je ves obledel, z zobmi zaškripal, potegnil vse zmečkane glasovnice iz žepa, katere so mu že prej vsilili, in jih vrgel z jezo na mizo. Kar je pa bilo bolj oddaljenih kmetov, so šli s konji po nje in jih tako dolgo silili, da so se mogli vdati. In naj kdo reče, da taka volitev ni prisilna. Seveda, to storijo le takšni ljudje, ki hočejo s silo vladati. To pa ne more in ne sme trajati dolgo. Kmetje smo postali zavedni in se bomo takega nasilstva v kratkem otresli. Da bi nas taka privandrana gospoda komandirala, to bi bilo vendar odveč. Kaj potrebujemo sodnika v občinskem odboru! On ni prijatelj kmeta, in ga le tedaj pozna, ko se gre za občinske volitve. Tedaj mu stiska roko in se priklanja na vse strani in pravi: „werden wohl mit uns wählen,“ drugače pa, če ga kmet na cesti pozdravi, nese glavo visoko in mu še odzdravi ne. Takih ljudi se moramo enkrat za vselej otresti. Upamo, da jim pri ponovnih volitvah zapojemo miserere!

Spominjajte se šentjakobske šole.

Za „Narodno šolo“ v Št. Jakobu v Rožu so darovali: Ulbink Tomaž, kaplan v Št. Ilju 10; Mohorjani v Št. Ilju 10:20; v Logivasi 2; od čistega dobička kresne veselice ljubljanskega „Sokola“ po društvu „Drava“ 200; J. Grabar, slikar v Štebnu 3; Iv. Nagel, od Mohorjanov v Selah 5; Josip Mal, stud. phil. na Dunaju (Mohorjani) 9:50; A. Adamič v Kranju (zbirka) 4; Iv. Lučovnik, kaplan v Št. Jakobu (odkupnina za novoletna voščila) 5; M. Ražun, župnik v Št. Jakobu (odkupnina) 5; iz nabiralnika pri Vrečniku v Celovcu 5:22; R. Janežič v Celovcu 4, I. Kostnik v Celovcu 3, Fr. Wastl v Celovcu 4, neimenovan duhovnik v Celovcu 10; Uršič in Lipej, narodna trgovina v Brežicah 10; iz nabiralnika v „Narodnem domu“ v Št. Jakobu 25. Skupaj 314 K 92 vin. Vsem darovalcem se iskreno zahvaljuje in prosi še nadaljne podpore

Matej Ražun, župnik v Št. Jakobu v Rožu.

Reka pri Št. Jakobu v Rožu. Ko čitam v zadnjem „Miru“ dopis mladeniča I. K., si mislim: tako je prav, s tem pride enkrat rešitev za slovenski Korotan. Mladenič, kateri komaj živeti začne, ve, da ako ni zveze, ni rešitve. Vprašam pa, kje je starodavni kmet, kateri se že tisoč in tisoč let trudi in dela, da preživi vse, kar je delajočega in nedelajočega, in kateremu je že Bog napovedal, da bo moral v potu svojega obraza kruh jesti, in ako ne skrbi in dela, da ga bo zbadalo trnje in osat. To pa čuti kmet že tisoč in tisoč let, pa še zmeraj le molči in trpi, akoravno vidi, da se vse združuje in vzezuje. On je še zmeraj sam, sam, sam. Kaj mi koristi, „k“ sem kmetič zmerom koj sam?“ Nič! Nič ne koristi kmetu, obžalovanja je vreden, ker se niti ne upa vprašati sosedu, če je njegovih misli. Zato pa le skupaj! Združimo se! V združenju je moč! In ali to ni krščanska ljubezen? in ali to ni dolžnost kmeta? M. Antonič.

Velikovška katehetska komedija še ni končana. Zopet je razpisano katehetsko mesto do dne 31. t. m. Menda vendar ni več nobenega kalina, ki bi se vsedel na lim. Če pa bi vendar prišel kak katehet, potem imata sedanja stalno nameščena in neodvisna kanonika časa dovolj, in pri njuni znani odločnosti bodeta gotovo na vse kriplje delovala na poslovenjenje nemškutarškega Velikovca. Gorje potem Pinteriču in sodrugom.

Slavnostna božičnica se je v „Narodni šoli“ v Št. Rupertu pri Velikovu dne 19. t. m. ob tako ogromni udeležbi, kakor še nikdar popred, in nad vse sijajno vršila. Obširno poročilo objavimo v prihodnji številki.

Št. Peter pri Velikovu. (Zmaga je naša!) Dne 20. t. m. vršila se je pri nas občinska volitev. Šele pred tremi leti smo prvokrat iztrgali našo občino iz rok nemško-liberalcev, zmagala je takrat naša slovenska stranka v tretjem in drugem razredu. Tekom zadnjih treh let se je pa naša stvar vsled vzornega poslovanja našega vrlega župana Klemena tako utrdila, da se pri letošnji občinski volitvi nasprotniki volitve v tretjem in drugem razredu niti udeležiti niso upali. Zmagali smo tedaj v tretjem in drugem razredu brez vsake odpore, in sicer v tretjem razredu soglasno. V tretjem razredu so bili izvoljeni odbornikom Jurij Rutar, p. d. Klemen z 69, Jožef Hudelist, p. d. Lenart z 69, Janez Karpf, p. d. Kajžljar z 68, in Primož Kumer, p. d. Mačedolnik z 68 glasovi. Namestnika sta postala: Matevž Müller v Goričicah z 69 in Jožef Miklav, p. d. Črvov z 46 glasovi. V drugem razredu so postali odborniki: Valentin Rutar, p. d. Enci s 16, Florjan Karner, p. d. Šuln s 16, Jožef Kues, p. d. Reš z 9 in Lovrenc Slamanič, p. d. Žrt z 9 glasovi. Namestnika sta Janez Sivec, p. d. Friz s 15 in Lovrenc Petric, p. d. Pušnik s 14 glasovi. V prvem razredu so nasprotniki pred tremi leti zmagali še z veliko večino, ali letos je imela naša stranka pripravljenih šest, nasprotniki pa samo pet glasov. Ker pa je na do zdaj še nepojasnen način ravno tik pred volitvijo prvega razreda izginilo eno naših pooblastil, bodisi, da je bilo kam založeno, bodisi da je kdo ukradel, sta imeli obe stranki enako, namreč vsaka po pet glasov, tako da se je moralo žrebat. Žreb pa je odločil za nasprotno stranko. Izvoljeni so bili tedaj v prvem razredu nasprotniki Jož. Papič, p. d. Lindenwirt, Fric Poganč, p. d. Blažej, Ferd. Lojdl, Helldorfov oskrbnik in nadučitelj Florj. Velicogna. Zmagali so tedaj v tem razredu nasprotniki samo slučajno in gotovo zadnjikrat, zakaj stranka, ki za celo občinsko volitev spravi samo pet glasov skupaj, je popolnoma preperela in nima upanja do nadaljnjega obstanka. Odbornikov našincev je tedaj osem, nasprotniki so samo štirje. Županom bo gotovo zopet izvoljen rodoljubni dosedanji naš župan Jurij Rutar, p. d. Klemen. Našim vrlim slovenskim kmetom pa kličemo: Slava! Bog jih živi!

Djekše. Predragi „Mir“! Vselej te težko pričakujem, in te z veseljem sprejem. Zato naj pa tudi naznanim, kako se pri nas kaj godi. Imamo obilno snega in mraza, in vsak dan vihar, da nam je zametlo in zaprlo vsa pota. Ljudje bolehalo in tudi umirajo. Imeli smo v štirih dneh štiri pogrebe. Na 15. t. m., smo pokopali čez 80 let staro Buževo mater k njenim štirim, v najlepši mladosti umrlim otrokom. Rajna je bila pridna krščanska in slovenska gospodinja čez 50 let na Buževem posestvu. Veličasten je bil pogreb. Čeravno je slab pot, prišel je tudi vodberski gospod Ivan Kogelnik, in v ganljivih besedah je vzel slovo od rajne domači g. župnik Hraba, ki ima sedaj v tem slabem vremenu jako težavno delo, ker opravlja tudi šupnijo v Kneži.

Zahvaljujemo gospoda župnika za njegov veliki trud. Bog mu poplačaj in dodeli, da bi še ostal dolgo v naši sredi.

Eden v imenu drugih.

Žitaravas. Resnici na ljubo moram naznaniti, da Miklavčev gospod ne bodo porabili vseh ključavnic, kar so jih pripeljali iz Dunaja, za duhovnike, kakor je poročal zadnji „Mir“, ampak obesili jih bodo najprej tistim, kateri ugovarjajo, da bi se dal občinski lov njim v najem, kot dosluženemu županu in državnemu poslancu, temveč da se odda na javni dražbi, da se tako pokvari že sedaj „prenapolnjena“ občinska blagajna. Toliko v boljše pojasnilo! Občani.

Koledar za kmetovalca 1907, ki ga je uredil drž. mlek. nadzornik Legvart, je ravnokar izšel. Koledar so spisali najboljši slovenski strokovnjaki iz vseh strok kmetijstva v kratkih in umljivih člankih, kmetovalcu vedno potrebnih. Vsebina koledarju je: Kratek opis umne živinoreje, različne razpredelnice o krmi, krmljenje goveje živine in prašičev, prašičereja, mlekarstvo, preiskovanje mleka, boleznii mleka, mlekarstvo in sirarsko združništvo. Obdelovanje travnikov,

naprava umetnih travnikov, osuševanje travnikov. Umetna in naravna gnojila, gnojenje rastlinam; sadjereja, naprava sadovnjakov, oskrbljevanje sadnega drevja; vinoreja, kletarstvo, boleznii vina, priprava dobrega vina. Najvažnejše boleznii živine. Kmetijski zakoni, razdelitev gozdov in pašnikov, vodopravni zakon, lovski zakon, živinorejski zakon. Združništvo, posojilnice, konsumna društva, različne kmetijske zadruge. Hmeljarstvo, različne razpredelnice za setev in žetev, preračunjanje funtov v kile, oralov v hektarje. Tabele za knjigovodstvo itd. Koledar je izborni sestavljen in se vsakemu nujno priporoča. Cena koledarju je K 1'60, s pošto K 1'80. Naroča se pri tvrdki Ivan Bonač v Ljubljani.

Izjava.

V Gorici se je, kakor znano, osnoval „Osrednji odbor za Gregorčičev spomenik“ in to iz ožjih prijateljev ali vsaj častilcev velikega pokojnika. Sedaj pa je svet zvedel, v kaki nevarnosti da bi bili temu odboru izročeni prispevki slovenskih naprednjakov, češ, v imenovanem odboru „ni niti enega izmed predstavitev narodno-napredne stranke“, in bi ta odbor nabrani denar lahko porabil „celo v podkrepitve klerikalnih političnih pozicij“. Toda v koliko je opravičen strah, da bi osrednji odbor kaj ukrenil na lastno pest, to menda dovolj jasno povejo v objavljenem oglasu za Gregorčičev spomenik besede, da bi njega obliko „naj dogovorno določil celokupni slovenski narod potom osrednjega odbora in lokalnih podoborov.“ Ker pa je tako celokupnemu narodu v svojem času zagotovljena prilika, da glede uporabe nabranega denarja izrazi svoje mnenje, zato osrednji odbor s ponosom in z vso odločnostjo zavrača vsakatero tozadevno sumničenje. Ker bi se končno iz omenjenega članka lahko sklepalo, da je na sestavitve odbora imel ingerenco odvetnik dr. Franc Pavletič, izjavljamo, da pri takratnem sestanku dr. Pavletič ni bil niti navzoč.

Osrednji odbor za Gregorčičev spomenik.

Društveno gibanje.

Silvestrov večer priredi „Slov. kršč. soc. delavsko društvo celovško“ dne 31. grudna zvečer pri „Zlatem studencu“, Lidmanskega ulice v Celovcu. Začetek ob 8. uri zvečer. Člani so prosti, nečlani plačajo 20 vin. vstopnine. †

Št. Jakob v Rožu. Mesečni sestanek izobraževalnega društva „Kot“ bo nedeljo, dne 6. prosinca 1907 v „Narodnem domu“ v Št. Jakobu v Rožu ob 3. uri popoldne. Predava govornik iz Celovca. Predstava igre „Najdenec“.

Društvo „Sloga“ [v Podravljah] priredi v nedeljo, dne 30. t. m. ob 3. uri popoldne shod na Strmcu v mežnarjevi gostilni z govorom, petjem, tamburanjem in predstavami: „Ne kliči vraga“ in „Dobro došli, kdaj pojdete domov?“ — K obilni udeležbi vabi odbor.

Dobrlavas. Na praznik sv. treh kraljev, dne 6. prosinca 1907 popoldne po blagoslovu priredi izobraževalno društvo svoje mesečno zborovanje v društvenih prostorih s predavanji in petjem. Govoril bo med drugimi priznan govornik o kmetijskih in narodno-gospodarskih zadevah. — Kmetje, mladeniči, žene in mladenke, pridite v obilnem številu!

„Kršč. socijalno društvo za Vovbre, Št. Štefan in okolico“ priredi v nedeljo, dne 30. grudna t. l. svoje mesečno zborovanje pri Primožu na Vovbrskih Rutah ob 1/2 4 popoldne. K obilni udeležbi vabi odbor.

Vabilo. Katoliško slovensko pevsko in izobraževalno društvo „Peca“ v Možici priredi na novega leta dan 1907 po popoldanski službi božji ustanovni občni zbor v svojih prostorih v Možici. Spored: 1. Volitev predsednika v zboru. 2. Volitev odbora. 3. Pobiranje udnine. 5. Govori in slučajnosti, petje itd. K obilni udeležbi vabi sklicatelj.

Prevalje. Slov. kršč. delavsko društvo v Prevaljah priredi na novo leto v svojih društvenih prostorih „pri Stoklnu“ slavnostno božičnico s sledečim sporedom: 1. Govori. 2. Deklamacije in petje moškega ter mešanega zboru. 3. Razdelitev božičnih daril. 4. Šaljiva tombola. — K obilni udeležbi vabi odbor.

Dopisi.

Št. Vid v Podjurski dolini. (Občinske volitve.) Gospod urednik, ali me še kaj poznate? Nekaj sem vam poročal o izletih mojega „rešpetlina“, pozneje sem pa umolknil, ker so se nekateri mojemu inštrumentu preveč smejali; veste, moj rešpetlin je resna stvar in ni za „špase“.

Sedaj sem pa videl nekaj takega, da moram naznaniti in pa da najino prijateljstvo popolnoma ne zaspi. Letošnjo zimo sem kanil prezebsti in prezimiti na Košiču, to je na hribu med Št. Vidom slavnoznanim, Mohličami, v politiki še daleč za nami, Kamenom (da bi ga ne imenoval z imenom!). Nedelja je bila 16. t. m., ko smo že sladko dremali, jaz namreč, moj rešpetlin in reven moj samotarski želodček, ki me je naposled le spravil iz moje luknje, da bi mu prinesel kaj k boljšemu. Obrnem rešpetlin proti Kamenu, toda groza me spreleti; ravno skozi velika vrata pri podomače Novaku v Kamenu je stopil velik mož, z imenom Tajčman, ki je svoje dni nosil še slovensko srce. Začel se je dirndaj in vpitje, da so vsi zajci in srne zbežali pod Obir. Najglasnejši je bil Tajčman. „Pa zmagali bomo“, „pa hajl in zig“, „ta črne bomo le dal anbart“, „ankul nam še ni šla rajtna von, zdaj bo pa dr“, „a ti bindišarji bodo pogledali“. Tako naprej je šlo, da me je obšla zona, in v resničnem strahu, da zadene kap moje staro srce, se mi je začela roka tresti, da sem skoraj izpustil rešpetlin. Drugi večer so me skušnjave radovednosti tako motile, da sem moral nameriti znova rešpetlin na Novakov bircavs. Glej, glej, že spet; ali so to dr naši ljudje ali so Culukafri iz Afrike, ker so tako glasni in čudni. Nastavim rešpetlin v Afriko, pa vidim, da nobenega Culukafr ne manjka. Ehe, bodo pa že naši ljudje, ki so kdaj doli po Afriki potovali in so se naučili od zamorcev bojnih iger. V sobi ni bilo presvetlo; zato sem ostro nastavlil inštrument in škilil skozi mrežo, dokler nisem natanko spoznal liberalnih poglavarjev nenarodne stranke. „Purgermajster mora biti zanaprej pri nas, pa tajč mora biti.“ „Hajl, hajl!“ Pivo je teklo po tleh, po mizah in goltancih. Hotel sem rešiti svoje junaško srce in sem zbežal. V torek zgodaj grem Košiču prav gori na „špic“, misleč, danes bo nekaj posebnega, ker so tam v ferzomlongah marnali, da bo v torek polom. V desno vzamem grčavko, v levo rešpetlin, v nahrbtnik pa sira in mrzlih ovitkov, da si jih ovijem brž okoli senc, če bi mi ob strašnih dogodkih grozila omedlevica. Pa glej, glej in poslušaj! Kaj bliska se v jasnem, kaj votlo grmi? V zimskem jutru poka bič, po cesti pa leti ko ptič; a ni to ptič, a ni to ptič, to je le molhliški konjič, ki nabira volilce. Ni časa, da bi voznik pripel konju oba droga; konjičku rep kar vihra in plapola kakor zastava in pot mu lije po koži, v mrzlem jutru pa poka bič in leteti mora naš konjič. S šentvidske strani prihaja volilcev, da je vse črno. Dve vojski stopita si nasproti. Kateri bo hujski? Slovenci so junaški ljudje, si mislim, saj so že Turke in Pijemontezarje klestili, da je bilo joj. Morajo zmagati. Vodja odpadnikov, g. Tašek, bodoči kralj-župan, strese mogočno svojo glavo, da se gore potresajo in mene postaja groza. Vojska se začne. Najprej se zakadijo v boj III. vrste; dolgo traja borba, a Slovenci zasade zastavo. Zmaga, živio! Nasprotni so imeli 50 mož, naši pa 116. Druga bojna vrsta se zažene v boj. Zdaj bo zig, se navdušujejo nasprotniki, naši pa se smehljajo in po kratki borbi si priborijo 31, nasprotni pa samo 17 mož. Živio slovenski župan! Ne zamerite moji samotarski slabosti in starosti. Hlačice so se mi začele veselja tresti, ko sem spoznal, da so bile vse fersomlunge zaman. Zdaj pa stopijo I. vrste v ospredje. Popolnoma jih porazimo, pohodimo jih v bitki, da ne vstanejo več, se sliši iz naših vrst. Nikdar ne, se odzovejo nasprotniki. Vse so pobrali na volitve, kar so le mogli, iz vseh krajev rekarjevaške občine. G. kamenski Novak se ponudi šentvidskemu g. župniku za Goljata, kar pa njegovi postavi ne pristojajo dobro, in ponuja petak, če zgubi I. razred. A Goljat je bil premagan, ker ni bil dovolj pameten. Naš kamenski Goljat pa ni znal glasov šteti in se je za en glas uštel. Rad bi jih bil naštel 14, pa jih je vedno le 13 ostalo. Huronski krik zaženo nasprotniki, in ni manjkalo, da ni padalo udarcev. Pa kaj se bo premaganec repenčil. Jojte, jojte, sem klical, Bog se jih usmili, če ne bodo vsi v četrto ure mrlič, kap jim grozi. To so menda sami čutili, zato so se šli hladiti na sneg. Naši pa so peli in peli in bili veseli, veseli, da sem še jaz zajuckal iz zastarelega grla in zapel: „Kaj nam pa morejo, morejo? Nič nam ne morejo, morej, če smo veseli“, in se z njimi malo pošpasamo. Konjič, konjič, kaj si prej tako dirjal, da si zdaj upehan in trudno povešaš glavo? Gospod komisar ni bil dobre volje, ker so Slovenci zmagali. Eh, sem si mislil, ko bi v slovenske občine gospod peckirkshauptman vendar poslali slovenskega komisarja, da bi štak mav po slovenje popuali, štak pa nče hra, in se nče moremo razumeti. Ja vejo, gospod, vsaka vesela reč ima tudi svojo žalostno plat in tako mora biti. Posebno žalostno je bilo videti, kako so gospod Tašek po hlevu letali za Lehčijem, da bi ga ujeli in bi volil z njimi v

prvem razredu. Viš, viš, kako znajo, kar uzdo pa drugo opravo so mu nakširali, pa hi gor na voliše; hehe, pa je še vse glih cmav potegnu in g. Tašek je obtičal na mohljiški cesti, vrli gospod Vavtizar iz Mohljič in naši so se mu pa ob koncu tega nevarnega špasa od srca smejali. Jaz seveda tudi, da sem se že začel kesati, češ taka škodoželjnost pa vendar ne pristoja samotarju. Zresnil sem se in se podal spat. Pa vas Bog živi! Seveda vas pozdravlja tudi moj rešpetlin. Stari samotar.

V zalogi tiskarne Družbe sv. Mohorja v Celovcu je izšel:

Anton Janežičev nemško-slovenski slovar

(Deutsch-slovenisches Hand-Wörterbuch).

Četrta, predelani in pomnoženi natis priredil Anton Bartel.

1905.

Dobiti je tudi

Anton Janežičev

slovensko-nemški slovar.

Tretji, predelani in pomnoženi natis priredil France Hubad.

Cena vsakemu: mehko vezan K 6.—, trdo vezan z usnjatim hrbtom K 7.20 (po pošti 30 vin. več).

Poskusite
in priporočite
≡ izdelke ≡

Vydrove tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Mizarskega pomočnika,

vajenega pri orglarski obrti, sprejme Jan. Kuhar, orglarski mojster v Zakamnu pri Vetrinju, pošta Vetrinj.

Pozor! — Čitaj! — Pozor!

Slavonska biljevina

napravljen iz najboljših gorskih zelišč, izvrstno in z najboljšim uspehom deluje proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, hripavosti, težkemu dihanju, astmi, pljučnemu katarju itd.

Delovanje izvrstno, uspeh gotov.

Cena je franko na vsako pošto 2 stekleničici 3 K 40 vin., 4 stekleničice 5 K 80 vin. po povzetju ali če se denar pošlje naprej.

Manj kot 2 stekleničici se ne pošilja.

Prosi se, da se naročuje samo naravnost pri

P. JURIŠIČU, lekarnarju
v Pakracu, št. 58 (Slavonija).

Organist.

Franc Roveredo, sedanji organist v Sachsenburgu, zgornja dravska dolina, išče službo kot organist v kakem slovenskem kraju na Koroškem. Dovršil je dveletni orglarski kurz v Celovcu ter obiskoval kurz za občinsko tajništvo. Izvežban je tudi v tamburanju. Ponudbe naj se naslovijo: Franc Roveredo, organist Sachsenburg.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je

Thierryjev balsam

le z zeleno znamko z nuno.

Zakonito zavarovano.

Staroslavno, neprekosljivo domače zdravilo.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot najboljšo domače zdravilo

za vse se tako zastarele rane, vnetja, poškodbe. — Cena: 2 lončka K 3.60 franko razpošilja le proti predplači ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogoški Slatini.

Knjizico s tisoči zahvalnih pisem zastoj in franko.

Svoji k svojim!

Opozarjamo vsakega varčnega rodoljuba na edino hrvatsko zavarovalno zadrugo

„CROATIA“

pod pokroviteljstvom kralj. glavnega mesta ZAGREBA.

Ista zavaruje na Štajarskem, Kranjskem in Koroškem vse premičnine, živino in pridelke proti ognju po najnižjih cenah.

Vsa pojasnila daje:

glavni zastop „CROATIE“ v Celovcu

Valentin Jug, benediktinski trg št. 4.

Zastopniki se iščejo po vseh večjih krajih Koroške.

Poštne hran. račun št. 45.867.

Posojilnica v Radovljici

registrovana zadruga z omejenim poroštvom,

uraduje vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 6. ure popoldne, ob nedeljah pa od 8. do 12. ure dopoldne v lastni hiši št. 81.

Hranilne vloge obrestujejo se po

4 $\frac{1}{2}$ $\frac{0}{0}$

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod iz lastnega. Za nalažanje denarja so tudi položnice poštno-hranilničnega urada na razpolago.

Posojila se dajejo na hipotekarni kredit po $5\frac{1}{4}\%$ in na osebni kredit pa po 6% . Eskomptirajo se tudi trgovske menice.

Posojilnica ima tudi svojo

podružnico na Jesenicah

v Hrovatovi hiši št. 96.

Urduje se vsak dan, kakor v centrali. Vsled otvoritve karavanske železnice se nudi Koroščem ugodna prilika za sigurno nalažanje denarja.

Denarni promet v letu 1905 K 3,200.000. Stanje hranilnih vlog v letu 1905 K 1,877.859.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrepanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavelje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spjletu.

Denarne vloge sprejema po

4 $\frac{1}{2}$ $\frac{0}{0}$

in obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.